

„Originální hlas
v šedi současné krimi.“
– MICHAEL CONNELLY

Severská
krimi
z Aljašky

Zpěv mrtvých

PŘÍPAD PRO KATE SHUGAKOVOU

DANA STABENOW

Zpěv
mrtvých

**KNIHY DANY STABENOW
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Kate Shugaková

Chladný den pro vraždu

Devátá oběť

Pod hladinou

Černé zlato

Hra s ohněm

Když krev promluví

Mrazivé tání

Zrádné loviště

Lovcův úplněk

Půlnoc opět přichází

Zpěv mrtvých

Zpěv mrtvých

DANA STABENOW

Přeložila Hana Láryšová

MYSTERY PRESS

2024

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Dana Stabenow, 2001

Translation © Hana Lárýšová, 2024

Cover © Jan Matoška, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-735-1 (pdf)

*Table je pro
Carla Marrse –
milovníka ze střední,
dlouholetého přítele
a
člověka, který dotahuje věci do konce.*

Tyhle volby můžu prohrát jedině v případě, že by mě chytili v posteli s mrtvou dívkou nebo živým chlapcem.

– *Edwin Toms, guvernér Louisiany*

Oznámení o narození

Melun, Francie

z Melunského deníku, 13. června 1875

Léon Marc Louis Beauchamp a jeho žena přivítali na svět dceru, jež dostala jméno Léonie Angélique Josephine Beauchampová.

Dawson City, 24. prosince 1897

Na jeviště vyšla oděná do pětáctýřiceti metrů průsvitného bílého šifonu, na sobě boty na vysokém podpatku s ozdobnými sponami a nic jiného.

V přeplněném zakouřeném saloonu zavládlo na vteřinu ohromené ticho, načež ohlušující dlouhý souhlasný jásot málem zbořil celý dům.

S lehkým úsměvem na tváři počkala, až se prvotní hřmotný povyk zmírní, a přidala na hlase, aby ji slyšeli: „Dobrý večer, pánové, vítejte na Štědrovečerní aukci v saloonu U dvouhlavého orla.“ Mluvila zastřeně se slabým náznakem přízvuku, který se snažila ovládat. Široce se usmála a věnovala jim svůdný pohled skrze sklopené řasy – částečně Madona, částečně děvka a v každém případě ztělesnění ženskosti. Dodala: „Jsem ten nejlepší dárek, jaký si můžete pod vánočním stromkem rozbalit.“

Tentokrát se jí pódium doslova zachvělo pod nohama a ona krátce pomyslela na všechnen ten zlatý prach, který se dnes v noci

vysype na podlahu a propadne šěrbinami mezi prkny. Ale nepřijde nazmar. Japončik Jack a Velký Ben Bentson zítra ráno vlezou pod budovu, smetou ho a přidají k nočnímu výdělku. Ona sice svůj podíl s největší pravděpodobností neuvidí, ale v tuto chvíli si nemohla dovolit nechat se vědomím té skutečnosti rozptylovat.

Velký Ben byl majitelem a Japončik Jack barmanem v saloonu U dvouhlavého orla, jehož dveře se nepřetržitě otevíraly na rohu Front a York Street rychle rostoucího zlatého městečka Dawson City. Dvouhlavý orel byl největší budovou v Dawsonu, jako první přistavěli první patro. Uvnitř se nacházel dlouhý mahagonový bar, který ladil s mahagonovým obkladem, osmi mahagonovými hracími stoly, doplněný naleštěnou mosaznou lístou a mosaznými plivátky, a velkými detailními malbami ležících aktů osvětlenými stupňovitými křišťálovými lustry. Budova měla okna z barevného broušeného skla a v patře tucet pokojů s tlustými koberci, mnoha a mnoha zrcadly a vybavením v nejmodernějším stylu. O to, aby místo zůstávalo bez poskvrnky, se starala četa tuctu uklízečů, kteří se však často měnili, protože sami hledali vlastní eldorádo.

Všichni uklízeči byli muži. Ženám se vedlo mnohem lépe při prodeji tance za dolar, půllitru šampaňského za osmnáct a hodinky v jednom z pokojů nahoře za podstatně víc. Velký Ben dostával z dolaru vydělaného tancem padesát centů, z tržby za šampaňské tři čtvrtiny a jaký byl jeho podíl z toho třetího, to nikdy neřekla živé duši.

Vystupovala tam celý předchozí rok, na jevišti byl její specialitou ohňový tanec, při kterém v jednu chvíli vlálo ve vzduchu sto osmdesát metrů šifonu, a v pokojích nahoře se zaměřovala na „dlouhý, šťavnatý valčík“, jak to nazval jeden reportér. Na konci čtrnáctého měsíce svého působení měla v bance sedmadvacet tisíc

dolarů. Bylo jí dvaadvacet, ačkoliv přiznávala jen devatenáct, a měla navíc to štěstí, že vypadala ještě mladší. Většina pracujících mužů kteréhokoliv věku a pocházejících zpoza hranic si vydělala dolar denně, když měli dobrý den.

Mohla by pracovat ještě roky, a především tady, kde muži přecíslovali ženy šest až sedmkrát, ale měla plány, velké plány. Ještě jednu zimu, poslední příspěvek k jejím úsporám, a bude se moct odstěhovat.

Rozhlédla se po místnosti, po moři tváří vzhlížejících k ní, a pocítila to vzrušení, které jí dodávala moc nad tolika muži, pro něž byla středem pozornosti. Šifon začínal ve spirále u kotníků a končil v půvabném volánu kolem ramen, jehož volný konec visel přes holou paži. Noby měla sukni tak sešněrované, že mohla dělat jen malé, roztomilé krůčky. A větší by stejně nedělala vzhledem k vysokým podpatkům. Velký Ben chtěl, aby šla naboso, ale ona moc dobře věděla, co dělají podpatky s linií jejích nohou – nejlépe ukazovaly jejich ladnou křivku a celou délku, takže si je každý muž hned představoval obtočené kolem pasu.

Jeden zlatokop se probjoval až k pódiu. Byl ošumělý, zarostlý vousem a smrděl, jako by se nemyl, co zamrzla řeka. Vypadal hladově a velice zoufale. Věnovala mu mimořádný úsměv jen pro něj, zvala ho na všechno, ale nic neslibovala. Byla sice děvka, ale čestná děvka. Dávala, co si klient zaplatil, ale musel platit. To ovšem neznamenalo, že nemohla být milá.

„Bude to dlouhá, studená a osamělá zima, chlapci,“ zapředla a ozvaly se souhlasné výkřiky. Sešla z hlavního pódia na molo protažené do sálu, drobné krůčky způsobovaly, že se jí chvěla prsa. Chomáček chloupků v klíně byl pod šifonem vidět jen náznakem, schválně si látku toho večera našasila kolem boků trochu víc, aby podtrhla, co bude hlavním bodem dražby.

„Pro mě taky,“ dodala a našpulila ústa, protože zavětřili a zavylili jako vlci.

Znovu pocítila to vzrušení, vlnu moci, která začínala kdesi hluboko v břiše a rozlévala se přes hrudník až do paží. Na kůži se jí zaperlil pot a davem se rozběhlo tiché zavrčení predátorů číhajících na kořist. Předvedla tříčtvrteční otočku a zastavila se, aby se mohla zlomyslně ohlédnout přes pravé rameno. „Existuje jedno rčení, chlapci. Víím, že jste ho slyšeli. V moři je přeci spousta ryb.“ Mrkla fialovým očkem na muže stojícího vzadu, sledoval ji přes sklenku pančované whisky Velkého Bena. Byl to její kunšaft, bankéř stejně konzervativní, co se jeho vlastních peněz týkalo, jako hamižný při hospodaření s penězi jiných. Vůbec se mu nelíbila představa, že by se jeho oblíbená tanečnice měla stáhnout z oběhu na celou zimu, ale jinak by dnes večer nepřihazoval. Nepochybovala, že je naprosto připravený převzít vklad v podobě jejího výdělků, ovšem až co si Velký Ben odečte svou provizi. Aby mu připomněla, o co přichází, lascivně si přejela dlaní přes svůdný bok. V oblaku doutníkového kouře přimhouřil oči a zatnul čelist a ona se rozesmála chraplavým smíchem. „Jsem si jistá, že budete souhlasit, že tohle zbožíčko je zárukou kvality.“

Během posledního týdne lákali Velký Ben a Japončik Jack případně zájemce o aukci řadou oznámení, která obsahovala mučivé detaily toho, jaké dovednosti a služby nejvyšší nabídka přinese. Vylepili letáky po celém městě a na každé državě od Log Cabin po Circle City. Zlatokopové na Klondiku byli vždy při chuti a celí se třásli touhou při vyhlídce, že by Dawsonske zlatičko tancovalo pomalý, štávnatý valčík jenom pro ně po celých nádherných šest měsíců. Každý zapomene na zimu a tmu, když na něj v posteli bude čekat Dawsonske zlatičko.

„Tady jsem, pánové,“ zavrnila. „Je všeobecně známo, že jsem pohledná a figuru mám parádní.“ Počkala si na souhlasný sbor a nebyla zklamaná. „Jaké jsou moje podmínky?“

Přehodila si konec šifonu přes rameno, čímž vytvořila zdánlivou vlečku jako u svatebních šatů, a vydala se zpátky k hlavnímu pódiu. Došla na konec mola a podívala se do divokých modrých očí vysokému blondákovi stojícímu u dvoukřídlych dveří. V místnosti plné mužů, kteří svou touhu po ní nikterak neskrývali, ji pronikavá intenzita jeho pohledu zastavila, ale sebrala se a neuhnula pohledem, do toho svého však vložila jistou výzvu. „Podmínky? Jsem ochotná se dnes večer prodat tomu, kdo nabídne nejvíc, a budu jednat jako jeho manželka slovem,“ delikátně se odmlčela, „i skutkem,“ ozval se další hřmotný jásot, „po dalších šest měsíců od dnešní noci na 25. prosince až do 25. června.“

„Začněte dražit!“ zakřičel muž zírající na její tělo.

„Jo, přestaňte žvanit a začněte dražit!“

„Ale,“ řekla a zvedla bílou, pečlivě pěstěnou ručku, aniž by přerušila oční kontakt s modrookým cizincem, „vyhrazuji si právo přijmout druhou nejvyšší nabídku, pokud se mi ta nejvyšší nebude líbit.“ Zadívala se na Řeka, který ji pozoroval chladnými, zistnými očima, jež nikterak neprahly po ní, nýbrž po zisku, který mu mohla přinést, pokud by ji přiměl pracovat v jednom ze svých bordelů.

„Uvidíš, že já se ti budu líbit!“ zakřičel někdo.

„Muž, který mě koupí, mi musí poskytnout dobrý srub a zásobu jídla. Budu mu vařit a budu mu uklízet a budu,“ odmlčela se, „pro něho tančit,“ a znovu si počkala až hluk utichne.

„Ale pochopte jednu věc,“ pokračovala bez úsměvu a cosi v jejím výrazu způsobilo, že veškerý hovor ustal. „Muž, který mě koupí a vztáhne na mě ruku...“

„Rád bych viděl, jak to zkusí!“

„My bychom si to s ním za tebe vyřídili, Zlatičko, nemusíš se bát!“

Počkala a pak zopakovala: „Muž, který mě koupí a vztáhne na mě ruku, se účastní své poslední aukce na světě. Je to jasné?“

Podívala se znovu na Řeka, jehož vypočítavý výraz se nezměnil. Počkala dost dlouho na to, aby si všichni její slova uvědomili, a pak se znovu usmála, aby jim spravila náladu. „Budete chtít vědět,“ řekla a ztlumila hlas, „že nejsem úplně z kamene.“ Otočila se tak, aby jí horní díl šifonu zakrývající nadra sklouzl a stěží zůstal držet jen na bradavkách.

Nikdo z těch, co ji pozorovali, nepochyboval, že mluví pravdu a nic než absolutní pravdu.

Rozhostilo se úplně ticho a ona do něj tlumeně pronesla: „Takže. Tady jsem, chlapi. Ochotná a připravená.“ Usmála se a udělala malou, ladnou piruetu, přičemž tváře v publiku zdravila pohledem. „Na co čekáte?“

Velkému Benovi potom dalo zabrat, aby dav zklidnil. Přihazovat se začalo na tisícovce. O třicet vteřin později už to bylo pět tisíc nabízených podsaditým mužem se zacuchanými, mastnými tmavými vlasy a pusou plnou zkažených zubů. Zachtělo se jí oklepat a znovu se vydala proménádovat po mole. „Ale, chlapi,“ zasmála se, „poslední částka byla jenom pět tisíc. To nikdo z vás výš nepůjde.“ Na konci mola se zastavila a zvedla ruku k hustým kaštanovým vlasům stočeným do půvabného uzlu. Když ruku spouštěla, objela neviditelnou čáru od hrdla přes prsa až k pasu a znovu nechala dlaň usadit na boku.

„Jasně, děvenko,“ křikl Ir se zakrouceným knírem a bílým kloboukem s širokou krempou. „Čekal jsem jenom, až vypadnou skrblicí. Deset tisíc, a to vydělám jen za dva dny!“

„Dvanáct!“ zavrčel ten podsaditý chlap.

„Třináct!“ zakřičel muž v brýlích a s náprsenkou, jemuž z přední kapsy visel řetizek hodinek vyrobený ze zlatých nugetů.

„Patnáct,“ řekl Řek hlasem stejně bezvýrazným jako jeho pohled. V jeho tónu nezazněl ani chtíč, ani touha, jen vypočítavost, když přemítal, kolik by mu mohla vydělat, pokud by ji dal do oběhu. Potlačila zachvění a připomněla si, že si vyhradila právo odmítnout nejvyšší nabídku.

„Šestnáct,“ šlekl bankéř. Překvapeně se mu zadívala do očí. Pokrčil rameny. Nemohla si pomoci. Rozesmála se. „Šestnáct,“ zopakoval a zdál se přitom lehce podrážděný, že to vůbec musí říkat.

„Sedmnáct,“ zahřměl nový hlas. Znovu se zadívala do očí vysokému blondákovi u dveří. „Sedmnáct tisíc dolarů,“ zopakoval. Měl hluboký hlas beze stopy přízvuku. Možná Švéd druhé generace? Byl spíš silný než hezký. Ve tváři měl chladný výraz, ale ona vycítila, že se zlobí. Nevěděla proč, ale zvedla kvůli tomu bradu.

„Sedmnáct a půl!“ vyštěkl podsaditý chlapík. Měl malé, zlé a vypočítavé oči.

„Osmnáct,“ přidal dlouhán neochvějně.

Podsaditý chlap zaklel v cizím jazyce – italsky? – a zvýšil hlas: „Devatenáct!“

„Dvacet,“ prohodil Řek.

Zdálo se, že všichni ostatní s přihazováním přestali a teď střídavě obraceli zraky mezi třemi posledními muži. Toho večera se strhne rvačka, a všichni to věděli. Chtíč a lačná touha po krvi – zmařte jedno a na řadu přijde to druhé.

Rozhodně nechtěla odejít s tím podsaditým, navíc dobře věděla, kolik stála její šestiměsíční výhradní pozornost, a bylo to víc než dvacet tisíc dolarů. „Poslední nabídka je dvacet tisíc, chlapci,“

zavolala do ticha a všichni se k ní obrátili. Jednou zavrtěla hlavou. Jediná, mistrně umístěná pinetka se uvolnila a husté vlasy se jí jako lesklý vodopád rozlily až k pasu. „Já vím, že stojím za víc.“

Jeden kaštanově hnědý pramen jí přepadl přes rameno a stočil se jí kolem řadra. Dav to fascinovaně pozoroval. Někdo slabě zasténal. Kdosi jiný zaklel, a ne úplně nenápadně.

„Pěťadvacet,“ řekl muž u dveří.

V místnosti se rozhostilo ticho. Dopil hrnek a zabučel: „Sakra, nebudeme ztrácet čas.“ Vzhlédl a vrhl na Dawsonské zlatíčko majetnický pohled. „Třicet tisíc dolarů.“ Usmál se a ukázal přitom silné bílé zuby. Už nevyváděl naštvaně.

Nedokázala si pomoci. Zdravé zuby byly její slabinou. Úsměv mu opětovala.

Řek mlčel. Bankéř vypadal, jako kdyby v duchu prováděl komplikovanou matematickou operaci. Podsaditý muž spatřil její úsměv a zakřičel: „Ty nečestná, špinavá děvko!“

Snažil se k ní dostat, ale dav mu v tom zabránil, ostatní byli nyní stejně ochranářští jako předtím lakotní. Náhle změnil směr a vrhl se místo toho na muže u dveří, a tentokrát se před ním dav ochotně rozestoupil, takže protivníka okamžitě chytil do drtivého sevření. Vysoký blondák dokázal vykrotit paži a odrazil ruce, jimiž se mu sápal po hrdle.

„Já ho zničím! Já mu ukážu!“ křičel ten podsaditý. Zatnul svaly na pažích a zvedl dlouhána tak, až mu nohy visely třicet čísel nad podlahou. Dlouhán ochabl. Všichni přihlížející očekávali, že každou chvíli uslyší křupnutí jeho páteře.

Když ale sevření povolilo, podařilo se mu z něj vyklouznout a místo toho podsaditému chlapovi jednu vrazil – pěsti s velkými klouby přímo do čelisti, čímž ho bezpečně dostal na podlahu a do

bezvědomí. Dlouhán se málem poroučel k zemi s ním, ale v poslední chvíli našel ztracenou rovnováhu a zůstal stát.

Ozval se souhlasný řev a všichni se k němu vrhli, on ale zvedl ruku a už jen pouhá jeho přítomnost způsobila, že se zastavili. „Jmenuju se Sam Halvorsen,“ řekl a zadíval se přes místnost k molu na kůži zářící pod bílým šifonem a kaštanovými kadeřemi. „Využijete svého práva vybrat si druhou nejvyšší nabídku, madam?“

Ten knedlík v krku jí málem zabránil promluvit. „Ne, Same,“ povedlo se jí nakonec říct. „Nevyužiju.“

Dav opět ztichl, a jak se dlouhán vydal k okraji pódia, všichni se před ním rozestupovali. Ani nemusela příliš sklánět zrak – uvědomila si, že je ještě vyšší, než si původně myslela.

Natáhl k ní ruku, ona vložila svoji dlaň do jeho a vzápětí překvapeně vyjekla, protože za ni trhl, až ztratila rovnováhu. Přepadla dopředu, ale on ji elegantně chytil.

Zazubil se na ni. „Máme čas jen do 24. června,“ řekl. „Tak ho nepromarněme.“

Snadno ji donesl ke dveřím a rozrazil je ramenem.

Jedna

SLEDUJU TĚ.

„To je všechno?“ zeptal se Jim Chopin. Darlene Shelikofová mu předala žlutou složku a Jim si prolétl šest podobných dopisů, všechny pěkně na čistě bílém papíru a složené na třetiny.

Zvedl jeden proti světlu a přečetl nahlas vodoznak. „Esleek Emco Bond, obsah bavlny pětadvacet procent.“ Spustil ruku. „Naposledy jsem je viděl v Costco v balíku za šest sedmdesát devět za kus.“

„Nedokážeš něco poznat z toho písma?“

Znovu si listy prošel. „Zdá se, že on, nebo ona, použili černý fix.“

VÍM, KDE BYDLÍŠ.

„Zvolil velká písmena. Očividně se snaží zakrýt rukopis.“

POTRAT JE VRAŽDA.

„Chápu to správně, že jde o možnost volby, kterou hlásá Anne?“

„Otevřela Klinikou plánovaného rodičovství v Ahtně.“

„To pak po vás šílenci jdou jak slepice po flusu.“ Přidržel si dopis blíž. „Pravděpodobně použil levačku, nebo prostě ruku,

kterou běžně nepíše anonymní dopisy. A taky neumí pravopis.“

TVŮJ MANDŽEL JE HEZKÝ.

Jimovo obočí vyletělo nahoru. „Fakt?“

Darlene se usmála. „Ne tak hezký jako ty, Jime.“

Úsměv jí honem predátorsky opětoval. „Teda, Darlene, netušil jsem, že máš zájem.“ Dokonce i jemu zněla ta slova naučeně a taky unaveně, a tak raději sklonil pohled zpátky k dopisu. Sakra, vždyť taky byl unavený. Byl to dlouhý týden – znásilnění ve Slaně, úmrtí při požáru v Copper Center a sebevražda ve Valdezu, jejíž oběť vyprovokovala poldu a které by se vyhnul, kdyby nemusel letět kvůli počasí přes Cordovu a nepřespával na gauči valdezského policejního náčelníka. Soustředil pozornost na papír v ruce.

TVOJE DCERA NOSÍ SUKNĚ PŘÍLIŠ

Pisatel psal tak velkým písmem, že mu došlo místo, než mohl dokončit myšlenku, a tak připsal „KRÁTKÉ“ menšími písmeny do pravého dolního rohu.

ZŮSTAŇ DOMA A STAREJ SE O SVOJE DĚTI.

„Aha, tradicionalista,“ podotkl Jim.

Sedmý dopis byl přímější.

KANDIDUJ NA SENÁTORU AJÁ TĚ ZABIJU.

Přidržel ho tak, aby si ho mohl lépe přečíst. „Kvůli tomuhle jsi je sem všechny přinesla?“

Přikývla. „Chodily postupně od chvíle, kdy kandidaturu oznámila. A pak minulý týden přišly dva.“

„Všechny s datem kromě toho prvního, a i jeho obálku sis nechala. Chytré,“ poznamenal Jim. „U policie si chytrosti ceníme.“

Znovu se usmála.

Prozkoumal obálky připnuté k zadní straně dopisů. „Všechny odeslány z Ahtny. Zavolám na místní poštu. Nikdy nevíš, někdo si mohl něčeho všimnout.“

„Nezníš moc optimisticky.“

„Nejsem. Poštou v Ahtně projde všechno, co jde z nebo do rezervace. To je, kolik, necelých tři tisíce lidí? A tohle jsou anonymy, Darlene.“

„A co písmo? Nemůžeš to poslat nějakému expertovi, aby zjistil, kdo je napsal?“

„Jasně že je pošlu,“ odpověděl a strkal je do sáčku na důkazy. „Dneska. Ale pokud a dokud nemá státní kriminální laboratoř vzorek písemného projevu pachatele, se kterým by ho mohla porovnat, jsme nahraní.“

„Co otisky?“

Zadíval se na ni. Chtělo se mu poznamenat, že se moc dívá na televizi, ale místo toho trpělivě pravil: „Kdo je otevřel?“

„Ten první kandidátka.“ Zamyslela se. „A zbytek asi dobrovolníci. Aha.“

„Přesně. A pak se dostali potravním řetězcem k tobě a tvojí asistentce. Na každém dopise je pravděpodobně deset různých sad otisků prstů a nemůžeme si ani být jistí, že to je těch stejných deset.“ Zavřel sáček. „Sejmuli jste otisky prstů svým lidem?“

Tváří jí prokmitl odmítavý výraz. Jinak to byla velmi pěkná tvář – černé oči zasazené do širokého, plochého obličejce s pršáčkem a sladkými ústy a s naondulovanými černými vlasy kolem. Byl to kus ženské menšího vzrůstu, ale díky vzpřímenému postoji se zdála vyšší a Darlene Shelikofová uměla svoji váhu nosit. A to nejen tělesnou. Džíny měla sice vybledlé, ale čisté, sáčko v konzervativní námořnický modré barvě a košili pod

ním světle modrou a u krku rozepnutou. Z uší jí visela slonovina a ze stejného materiálu měla i brož na klopu a náramky na obou zápěstích.

Mírně se předkláněla, ale teď se narovнала a rozhodně nebudila dojem, že by byla uvolněná. „Co ochrana?“

„Co s ní?“

Poprvé si dovolila vypadat našťvaně. Obdivoval její sebekontrolu. „Kolik nám jí můžete poskytnout?“

„Darlene, ty jsi pracovala pro ministerstvo spravedlnosti. Víš moc dobře, kolik ochrany ti můžeme dát.“

Semkla rty. „Ty výhrůžky se stupňují, přichází častěji a jsou tvrdší.“

„Ano.“

„Existuje velká šance, že se pachatel pokusí o kontakt.“

„Existuje velká šance, že už k němu došlo.“

„Co tím myslíš?“

Pokrčil rameny. „Jak dlouho už dělá Anne kampaň? Kandidaturu ohlásila v červnu, že?“

„Ano.“

„Který den v červnu?“

„Šestnáctého.“

„První z těch obálek má datum sedmadvacátého června.“

Zamyslela se nad tím. „Takže ji sleduje od začátku?“

„To je můj odhad. Dělal ty běžné věci, co politici dělají – zašla do kostela v Chitině, obešla bary v Cordově, potřásala si rukama a líbala dětičky, slibovala, že se zbaví bezdomovců – jako všichni ostatní.“ Darlene vypadala pobouřeně. Mávnutím ruky zamítl jakýkoliv komentář o tom, jak její kandidátka představuje svěží vítr, je úplně jiná, lepší. Policistou na Aljašce

byl dobrých dvacet let a za tu dobu viděl už spoustu odpískaných politických kampaní, viděl všechny kandidáty všech politických stran (na Aljašce bylo okolo sedmnácti různých stran a každým rokem rašily nové), a taky viděl každého úspěšného kandidáta, jak se na příkaz byznysu v Juneau ze všeho nejdřív miliskuje s tím lobbistou, který má nejvíc peněz na útratu. Možná byl cynik, ale nevěděl, proč by se něco mělo měnit jenom proto, že tahle kandidátka byla místní domorodá žena.

Zdálo se, že Juneau má na zvolené úředníky tento nevyhnutelný a neměnný vliv, uvažoval. Nebo se to možná týkalo všech politiků, protože na národní úrovni mu to připadalo stejné. Dosadíme místo Juneau Washington D.C. a co dostaneme? Billa Clintona jako prezidenta. Ježíši. Až tolik mu nevadilo, že byl Clinton záletník, jako spíš to, že to dělal tak zatraceně nešikovně. Jestli chceš být donchuán, tak měj proboha alespoň styl.

„Takže musíme počkat, než po ní začne střílet, abyste něco udělali?“ řekla Darlene.

„Od psaní hnusných dopisů k použití třicet-nula-šestky vede docela dlouhá cesta.“ Zvedl ruku, aby zarazil další komentáře. „Dám vědět všem místním policejním stanicím, že tvoje kandidátka dostává nenávistné dopisy, které jsou osobní, a ano, přichází častěji a jsou tvrdší.“

Netrpělivě si odfrkla. „A co z toho?“

Začínal být mírně podrážděný. „Nic, jestliže nebudete těm stanicím dopředu oznamovat, že se budete pohybovat na území jejich působnosti.“

Věnovala mu rozčilený pohled a on si povzdechl. Nemělo smysl, aby se na něho naštvála osoba, která bude pravděpodobně

sedět po pravici příští senátorky za okrsek 41. „Napišu e-mail všem policistům v okolí a všem policejním náčelníkům. Dám ti seznam jmen s čísly a jim povím, že se vždycky ozveš, pokud budete mířit do jejich jurisdikce. Musíte jim zavolat po každé, Darlene,“ zdůraznil tiše. „Nemůžou si naplánovat, že ji budou hlídat, když nebudou vědět, že přijedete. Už tak mají svoji práci na plný úvazek.“ Pomyslel na toho policistu ve Valdezu, který byl nucený použít smrtící sílu. „Hodláte tu informaci vypustit do tisku?“ Zaváhala a on zasténal. „Neříkej mi, že si myslíš, že by jí to mohlo získat nějaké soucitné hlasy.“

Měla aspoň tolik slušnosti, aby se začervenala.

„Jenom ho tím nabudíte,“ varoval ji. „To přesně chce – pozornost, objevit se ve zprávách v jedenáct.“

„Nebo ji,“ připomněla mu.

V tu ránu se na ni podezřívavě zahleděl. Přčetla si jeho myšlenku dřív, než ji stihl vyslovit. „Jdi do prdele, Chopine,“ vyzvala ho zvýšeným hlasem.

„Dobře,“ snažil se uklidnit situaci gestem rukou. „Dobře. Promiň. Byl to jen nápad, byla to blbost, to přiznávám, ale...“

„Jako kdybych... jako kdyby Anne... jdi do prdele, Chopine!“ Vystřelila na nohy a mašírovala ke dveřím. S rukou na klíče se otočila a řekla, nebo spíš ta slova vrhala jako nože: „Díky za nic. Pokud – až se Anne dostane do úřadu, jestli ji ten krejčí nejdřív nezabije, budeme si to pamatovat, až přijde čas projednat rozpočet pro oddělení veřejné bezpečnosti. Řekla bych, že platy policistů a počet lidí v ředitelství rezervace už si dávno žádají přezkoumání.“

„Darlene!“

Jeho hlas ji jako švihnutí bičem zastavil na půl cesty ze dveří. Ohlédla se velice připravená vyhrotit nepřátelský akt.

„Jestli máš opravdu starost, jestli si opravdu myslíš, že Anne hrozí nebezpečí...“

Nepohnula se. „Tak co?“

„Co takhle najmout si na kampaň ochranku?“

„Myslíš jako bezpečnostní službu?“

„Myslím jednoho strážce.“ Protože ta, která ho napadla, k sobě nikoho dalšího nepotřebovala.

Pustila kliku a dveře se díky hydraulice se zasyčením zavřely. „Navrhuješ někoho konkrétního?“

Podíval se na ni a díky tomu, že byl velice dobře vycvičený příslušník policejní správy a veskrze profesionál s dlouholetou praxí, dokázal určit přesný okamžik, kdy jí to došlo.

A taky protože řekla: „To kurva ne.“

„Zná rezervaci,“ namítl Jim. „S kým není příbuzná, s tím se bratříčkuje.“ Pomyslel na Amandu a Chicka, Bobbyho a Dinah, Bernieho. Starého Sama, toho typického aljašského páprdu, tetu Vi, typickou aljašskou babku. Dana O'Briana, jediného rangera ze správy národního parku na Aljašce, který přežíval veškeré změny federální administrativy a získal si přízeň, ne-li skutečný respekt krys z rezervace. George Perryho, pilota leteckého taxi, vedle něhož Jim stál na té ranveji jižně od Denali vloni v září. Tuhle vzpomínku okamžitě zaplašil, nebo si to tak aspoň namlouval. „Kdyby tedy byla ten typ na bratříčkování.“

„Ta ne.“

„Když na to přijde, s Anne je patrně nějak příbuzná.“

Darlene zvýšila hlas. „Ona ne, Jime.“

Její prudké odmítnutí ho překvapilo. „A kdo jiný?“ řekl. „Je to abstinentka. Je místní. Je domorodka. Má pověst...“

„Ó ano, má pověst, přesně, a zaslouženou.“

„To jsi mi vzala přímo z pusy.“ Zaujalo ho to a jako správný polda zjišťoval víc. „Zníš, jako bys ji znala.“

Otevřela pusy, podívala se mu do očí a zase pusy zavřela. „Znala jsem ji,“ řekla nakonec.

S nadějí čekal. Polda neměl v arzenálu účinnější zbraň než ticho plné očekávání.

„Chodily jsme spolu do školy.“

Zvedl obočí. „Nevěděl jsem, že jsi z Niniltny.“

„Ve Fairbanks. Aljašská univerzita ve Fairbanks.“

Neutrálně zamručel a znovu čekal. V následném mrtvolném tichu uvažoval, proč takový svár. Pokud se situace, kdy jeden člověk nenávidí jiného člověka, kterému je, aspoň co Jim věděl, ten první úplně ukradený, dá nazývat svárem. Opisovala Kate při testu od Darlene? Nosila její svetr bez dovolení? Přebrala jí kluka? Štvalo ho, že by to rád věděl a přidal si to na seznam znalostí o Kate Shugakové. A to naštvání ho přinutilo říct: „Je to jen návrh.“

„Špatný,“ utrhla se na něho.

„Ne,“ pravil a náhle na něj dolehla únava. „Jenom návrh.“

Dvě

„Nevrť se,“ řekla Dinah a trhla Kate za vlasy, až jí cukla hlava.

„Jau!“ Kate zaklíněná do Katjiny vysoké stoličky si pro sebe něco zamumlala.

„Přestaň kňourat,“ odpověděla Dinah bez špetky lítosti v hlase. „Já tě stříhat na ježka nechtěla.“

„To nemá být na ježka.“

„Ale možná bude. Proč si je nechceš nechat znovu narůst?“

Vrtulník Jim Chopin opírající se o zeď se založenýma rukama spatřil, jak Kate přelétl přes obličej stín.

Kate vzhlédla a zadívala se mu do očí. Ucítila, jak jí po pokožce na temeni klouže studený kov, zaskřípěly nůžky a vlasy ji zašimraly na kůži. „Líbí se mi krátké,“ promluvila.

Cosi v jejím hlase Dinah zabránilo, aby téma dál rozebírala. „Jestli je ale chceš mít takhle krátké, budeš je potřebovat zastříhnout každý měsíc. A jestli je budeš potřebovat stříhat každý měsíc, musíš přitom vydržet sedět v klidu.“ Dinah se zarazila a držela nůžky, jako kdysi možná van Gogh držival štětec nad plátnem mezi hvězdami, a kriticky se na Kate zamračila.

„Vypadáš, jako bys dělala poslední úpravy na mistrovském díle pro Billa Gatese,“ řekl Jim, čímž vyslovil Kateiny myšlenky způsobem, který jí značně vyděsil. „Jsou to jenom vlasy.“

Dinah mu nabídla nůžky. „Chceš si to zkusit?“

Zvedl obě ruce na znamení, že se vzdává. „Ani náhodou. Já mám život rád.“

„Tak drž zobák.“

„Ano, madam.“ Jim přešlápl a na Kate se zableskl odznak. Jim byl jako vždycky bezvadně oháknutý v modrozlaté uniformě náležící k jeho službě. A jako vždycky taky vypadal, že vypadl z náborového plakátu. Jeho přítomnost způsobila, že jí po páteři přeběhl výboj nervozity – a to už úplně jako vždycky nebylo. Odvrátila pohled.

Uprostřed místnosti stál sloup obehnaný stolem plným elektroniky, jako byly vysílačky, videorekordéry, kazetové přehrávače, gramofon, obrazovky jak televizní, tak od počítače, vinylové desky, kazety a CD a krabice s všelijakými nástroji a součástkami. Možná to mohlo vypadat jako nepořádek, ale byl velice dobře organizovaný. Ze sloupu visely háky na různé nástroje a pod stolem byly zabudovány zásuvky na boxy. Po sloupu se taky nahoru plazila rozličná kabeláž, která mizela střechem ven a vedla k satelitnímu talíři a anténám přimontovaným na čtyřiatřicet metrů vysoké věži.

U konzole uprostřed všeho toho zmatku cvakl Bobby několika vypínači. Ozvalo se elektronické zaskučení a Bobby do mikrofonu oznámil: „Tak jo, lidi, je čas na show. Věčně ukecaný Bobby, když teda právě nehraje hudba, jediný a osobně na *Vlnách rezervace*. Živě jednou měsíčně, nebo kdykoliv se cítím na brázdění pirátského vzduchu. Což bylo poslední dobou často.

Přesně tak, zase se nám blíží volby, bůh nám pomáhej. Za méně než dva měsíce si zvolíme nového prezidenta, znovuzvolíme našeho kongresmana. A se mnou je tady dnes večer jedna z kandidátek do státního senátu za okrsek 41. Ano, přesně tak, vy krysy a kryšáci z rezervace, to je váš osobní volební obvod. Pamatujte si, jestliže nebudete hlasovat, nemůžete si pak stěžovat, a k čemu je demokracie, když si člověk nemůže ani zanařadovat?“ Upravil chlupatý černý mikrofon na kovovém držáku. „Anne Gordaoffová, jak se sakra máš?“

„Dobře, Bobby. Díky za pozvání do tvé show.“

„Nešlo to jinak, když vidím, že kandiduješ proti mému koni Peteu Heimanovi. Co je na něm špatného? Už je tam, kolik, dvě období? Co můžeš udělat lépe než on, když má na své straně výhodu zkušeností a věku?“

Anne Gordaoffová se usmála. „Bože, Bobby, podle tebe by si snad každý, kdo nepatří ke staré dobré partě kovbojů, měl složit stan a nechat se pohltit temnou nocí.“

Její manažerka kampaně stála o půl metru dál s haldou papírů v jedné ruce a tužkou ve druhé a s další tužkou za uchem připravená, pozorná a hltající každé slovo, jako by byli v živé televizní debatě.

„Ne v tomhle životě,“ řekla Kate.

„Ticho buď,“ opáčila Dinah. Jedno rozvážné stříhnutí, ještě další, a ustoupila s výrazem Herkula dokončujícího svůj dvánáctý úkol. Kate se s nemenší úlevou vysoukala z vysoké stoličky a sundala si utěrku omotanou kolem krku.

Dinah jedním plynulým pohybem odložila nůžky a zvedla svoji dceru, buclaté batole s pokožkou barvy kávy s mlékem, pevnými černými kudrnami a širokým šťastným úsměvem svého

otce. Z éterické blondaté Dinah se přeneslo na dceru jen málo, pakliže člověk nepočítal blankytně modré oči. Kate se pokoušela vybavit si, co se na střední škole učila v biologii o recesivních genech, ale marně. Nezáleželo na tom, ať už byly ingredience jakékoliv, výsledek byl ohromující.

„Kate,“ řekl Jim.

„Ne v tomhle životě,“ zopakovala Kate a sledovala, jak na sebe Dinah a Katja foukají bublinky v oáze klidu uprostřed přeplněného a hlučného domu.

„Její šéfka potřebuje pomoc. Tvoji pomoc.“

„Ať si najme nějakého bývalého polda.“

„Ty znáš rezervaci tak, jak to žádný najatý polda z Anchorage nikdy nedokáže.“

„Spíš s ní, Jime? Bojíš se, že ztratíš svoji nejnovější milenkou?“

Zadíval se na tu malou ženu se zlatavou pleť, oříškovými očima ve tvaru mandlí, rovnými lesklými vlasy a starou bílou jizvou na hrdle a pocítil, jak se mu hrudí rozlévá neznámý pocit. Zkoumal ho. Hněv. Vztek, možná. Mohla by to být i zuřivost. „Ne,“ odpověděl úsečně. „Nespím s ní.“

„Promiň,“ odpověděla Kate, ale vlastně vůbec nezněla omluvně. „Vzhledem k tvojí minulosti to byl logický předpoklad.“

Darlene ji musela slyšet, nebo přinejmenším zaregistrovala tón Kateina hlasu. Zvedla hlavu a zadívala se na Kate. Jejich zraky se setkaly a neuhýbaly, dva nezúčastněné pohledy, které více než jednomu zvědavému přihlížejícímu zhoła nic neprozrazovaly.

Darlene sklopila oči první.

„Ne v tomhle životě,“ zopakovala Kate potřetí. „Dinah, nemáš náhodou kafe?“

„Jasně.“

Obrovský dům ve tvaru písmene A u Squaw Candy Creeku svítil jako vánoční stromeček a auta a dodávky parkovaly od dvorku až přes malý dřevěný most a po obou březích. Stůl uvnitř prodloužili pomocí koz na řezání dřeva a kusu překližky a výsledný útvar překryli řadou jednorázových ubrusů s křiklavým červeno-modrým kostkovaným vzorem.

Bobby neměl rád dveře, takže ve srubu byly jen dvojce: jedny ven a druhé do koupelny. Oboje byly širší než běžné dveře a pracovní linky a stoly zase níž k zemi, stejně jako ostatní nábytek přizpůsobený člověku, jenž přišel o obě nohy pod koleny ve Vietnamu a teď se pohyboval výhradně na vozíku. Vlastně na dvou – na novém závodním modelu, když byl střízlivý, a dvacet let staré rachotině pro případ kocoviny.

„Jak se máš, Kate?“ zeptala se Dinah a zkoumala ji, jestli nejeví známky únavy. Katja se nervózně ošila a Dinah jí dala mrkev na hlodání.

„Jsem v pořádku, Dinah,“ odpověděla Kate mírně unaveně. „Opravdu, jsem v pořádku.“ Dinah si ji dál tiše prohlížela, tentokrát k tomu přidala jedno zdvižené obočí. „Fajn,“ řekla nakonec. „Chybí mi, to jsi chtěla slyšet? Strašně mi chybí. A vždycky mi chybět bude. Ale jako jednu z posledních věcí mi řekl, že život jde dál.“

„Jack je mrtvý,“ tak jí to řekl Jim. „Ty ne.“ Neohlédla se přes rameno, aby se podívala, jestli ji slyšel. „Teď jsem doma.“ Zadívala se na Dinah a pokusila se o úsměv. „A moc by mi pomohlo, kdyby se ke mně mí přátelé přestali chovat, jako bych se měla každou chvíli zhroutit.“

„Zhroutil ses.“

„Ale už jsem v pořádku.“

Dinah, útlou blondýnku stejně bílou, jako byl Bobby černý, to pravděpodobně uspokojilo. „Dobře,“ pravila. „Hej, kluku.“

Johnny se jí objevil u lokte a s vykulenýma očima si prohlížel pochutiny na stole. Byly tam klobásky z karibu, uzené ryby, losí steaky, dušená zvěřina, tmavý ovar, kotlíkový guláš, smažený chleba, cuketový chleba, domácí chleba, brusinkový chleba, datlovo-ořechový chleba, banánový chleba, rozinkový chleba, těstovinový salát, mrkvový salát, bramborový salát, salát ze tří druhů fazolí, okurky s koprem i sladkokyselé, olivy černé i zelené, krájený čedar i eidam, čokoládový dort, ananasový zákusek, jablečný a jablečno-třešňový koláč a řezy se žlutkovým krémem a polevou. A to bylo jen na stole. V obývacím pokoji byly stoly plné chipsů a misek přetékajících dipy.

„Jen si posluž,“ pobídla ho Dinah a Johnny odpověděl: „To se vsaď,“ zvedl papírový talířek a plastovou vidličku a vrhl se na tu baštu s nekonečným apetitem čtrnáctiletého kluka.

„Dobře, teď vážně,“ slyšela Kate říkat Bobbyho a otočila se k němu.

„Připravená,“ odpověděla Anne Gordaoffová a skutečně tak vypadala.

„Mám kamarádku, Mary Ellen. Je to domorodka.“

Mary Ellen Chigniková, pomyslela si Kate, aktivistka za práva domorodého obyvatelstva, která trávila v Juneau na demonstracích víc času než zákonodárny sbor na zasedání. Žila a dýchala konfrontací.

„Je to úžasná žena, vážně chytrá, opravdu informovaná a ví toho hodně o domorodé kultuře a historii.“

Ví toho hodně o atabaskické kultuře a historii, pomyslela si Kate.

„Před nějakou dobou jsme spolu byli v *Roadhousu*. Mluvila o moru, epidemii chřipky, kterou na Aljašku zavlekli zlatokopové a která zredukovala domorodou populaci v deltě Yukon-Kuskokwim doslova o třetinu.“

„Ano.“

„Vyšlo najevo, že morová rána, o které Mary Ellen mluvila, udeřila v roce 1919. Řekl jsem jí: ‚Mary Ellen, to byla pandemie chřipky, která zasáhla celý svět po první světové válce. Zemřelo více než dvacet jedna milionů lidí, nejen obyvatel Aljašky.‘“ Bobby se odmlčel. „Naštvala se na mě. Je to moudrá žena, vzdělaná, vůdkyně. Ale nechtěla slyšet, že černá smrt řádila všude po celé planetě. Ten mor byl pro ni osobní. Tu nemoc zavlekli k jejímu kmeni běloši a byla to jen jedna z mnoha křivd, kterých se na Aljašce dopustili. Tak ji to učili, tak to vidí a tak to taky bude vyprávět svým dětem.“

Po chvíli hrobového ticha Anne pronesla: „A ty se mě ptáš na co, Bobby?“

„Sakra, to nevím,“ zamračil se. „Asi – proč? Proč takhle reagovala? A proč se zlobila, když jsem jí o té černé smrti řekl pravdu?“

Možná to bylo pozdní hodinou. Možná měla Anne Gordaoffová perný den v ještě pernějším týdnu a kampaň už si na ní vybírala svou daň. Možná se nakazila mottem „žádné kecý“, které Bobby ve svém vysílání razil, a zničehonic se rozhodla hodit rozvahu za hlavu. Ať už byl důvod jakýkoliv, její odpověď byla dost brutální: „Politická korektnost je na houby.“

Všichni zamrkali, včetně Bobbyho.

„Pardon?“

„Jestli si nedáme pozor, tak nás rodinná hrdost všechny zabije.“